

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויוזפלד שליט"א

רח' הרב סלט 7, ירושלים, טל' 050-4102044

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר ראה לכבוד ... אחרשה"ט!

בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע. "ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה" (דברים יא, כו).

אין אוצר, כמו הזמן שיש לנצלו היטב כדבעי. והנה אמרי אנשי שהזמן שווה כסף (ובלשונם Time is money, טיים איז מוני) ואנחנו אומרים שהזמן - הוא חיים, וכל חלק מהזמן הוא חלק מחייו של האדם, וכפי ניצול והשתמשות הזמן - כך הם חייו. וכמאמר החכם

אדם דואג על איבוד דמיו, ואינו דואג על איבוד ימיו. דמיו אינם עוזרים, ימיו אינם חוזרים. ואיתא במדרש שמואל (ה, טג) אין אבידה כאבירת הזמן, ואיתא בקמחא דאבישונה (אבות פ"א מ"ד) ובסוף ס' החינוך (כת"י פאריס) שהפסד זמן האובד אין לו תשלומים לעולם, ועוד אמר החכם (מבחר) בן אדם אילו היית מעיין במעט שנשאר

מימך, היית מואס במה שתקווהו ממועט מאוייך, והיית מקצר מחריצותך ותחבולתך. וצריך כל אדם להשקיע כוחות להפנים היטב היטב שאין זמן כלל, והכל חולף מהר מאד מאד, והנה תחילת השבוע והנה סוף השבוע, ושוב הנה תחילת השבוע ושוב סוף השבוע, וכל בר דעת רואה וחש את זה בחוש. ויש לנצל כל חלק קטן מהזמן לעסק התורה, ולקיומה, מצוות ומעשים טובים. וכמ"ש (תהלים קמד, ד) אדם להבל דמה, ימיו כצל עובר. וכתוב (דבה"א כט, טו) כי גרים אנחנו לפניך, ותושבים ככל אבותינו, כצל ימינו על הארץ ואין מקוה. וכתוב (קהלת ו, יב) מספר ימי חייו הבלו, ויעשם כצל. וכמ"ש חז"ל (ב"ר צו, ב) כצל ימינו על הארץ. והלואי כצלו של כותל, או כצלו של אילן, אלא כצלו של עוף בשעה שהוא עף. ואמר החכם: כאשר האביד הזמן מי שקדמך, כן יאבידך,

וכאשר הונה למי שקדמך, כן יונך. ואיתא בהוסופה לספר לקוטי הפרדס "תמול בואך ומחר נסיעך". ואכן העיקר הוא לנצל את הזמן (הקצר והחולף מהר) העומד לרשותינו לעשות בו רצון ה' דהיינו לעסוק בחריצות בתורה ומצוות ומעשים טובים. ואוי לה לבטלה והעצלות המכלה כל חלקה טובה. וק"ו בן בנו של ק"ו שאוי לו למי שבמקום להשתמש עם הזמן היקר לעשות טוב-עושה הוא ההיפך דהיינו עבירות ופגמים, ונמשך לנהנתנות ולתאוות ולהבלי העולם הזה. ואזיל בתר איפכא. [ואולי כאן המקום להזכיר מה שאמר החכם: הזהר מן הזמן, כי הוא אויב רע מאד. ועוד אמר החכם הזמן - מכלה הגופות ומקרב המוות, ואמר מחר תבכה מאת אשר היום תשחק]. וזה בחי' מה שכתוב "ראה אני נתן לפניכם היום" - היינו הזמן היקר, ותנצלו אותו היטב ונכון, כי החיים והמות תלויים בו, כי בידכם לנצלו לטוב או ח"ו להיפך. וזהו "היום ברכה וקללה", כי בזמן יש בו ברכה, אם משתמשים בו לעשיית רצון ה',

או ח"ו קללה, אם במקום לעשות רצון ה', מתעצלים ומתבטלים ושורפים הזמן לבטלה, או מה שגרוע מכך, אם ח"ו עושים בו עבירות, או כל דבר שכביכול מעציב את ה'. ויהי רצון שתמיד נזכור התכלית והעלמא דאתי, וכמ"ש רבינו הקדוש ז"ל (לקוטי מוהר"ן ח"א נד, א) כי צריכים לשמור מאד את הזכרון שלא יפול לשכחה בחי' מיתת הלב. ועיקר הזכרון הוא לזכור תמיד בעלמא דאתי, שלא יהא בדעתו ח"ו שאין עולם אלא אחד. וכך ראוי להיות מנהג איש הישראלי שתיקף בבוקר בהקיצו משנתו, מיד כשיפתח את עיניו

קודם שיעשה שום דבר יזכיר את עצמו תיקף בעלמא דאתי. בברכת התורה וכמו"ם שמעון יוסף הכהן ויוזפלד

יתר הפנים

אָבֵל דַּע, שְׁפֹזָה יֵשׁ חֲלוּק גְּדוּל, אִם תְּפָרוֹת
רְאוּיִים לְצֵאת מֵהַעֲנָפִים כְּזֶה אַחַר זֶה, נִמְצָא
שְׂאֵף שְׂזָה גְּזוּל מִמֶּנּוּ עֲנָף אֶחָד, וְנִטְּל מִמֶּנּוּ שְׁנֵי
כְּנֵים, אֶף-עַל-פִּי-כֵן עֲדִין רְאוּיִים לוֹ לְהַתְקִים
יֵתֵר תְּנֵים שֶׁל הָעֲנָפִים הַנְּשָׂאָרִים, כִּי לֹא הָיִךְ
כְּהַנְּשָׂאָרִים, כִּי לֹא נִטְּל מֵהֶם כְּלוּם. אָבֵל אִם הָיוּ
רְאוּיִים לְצֵאת כְּבֵת אַחַת, כְּכַחֲנִית (שמו"ר פ"א):
'שְׂשָׁה כְּכֶרֶם אֶחָד, עַל-כֵּן אֶף שְׂזָה לֹא גְּזַל מִמֶּנּוּ
כִּי אִם מֵאַה אֲדָמִים, שֶׁהֵם כְּחִינֵת עֲרֵף עֲנָף אֶחָד
שֶׁל שְׁנֵי פָרוֹת, עִם כָּל זֶה קִלְקַל אוֹר כְּלָם,
מֵאַחַר שֶׁכֵּלֶם הָיוּ רְאוּיִים לְצֵאת כְּבֵת אַחַת, וְזֶה
נִטְּל וְחִסַּר מֵהֶם אוֹרָם, וְאִין לָהֶם שְׁלֵמוֹת, עַל כֵּן
יִכָּל לְהָיִךְ לוֹ בְּאֵלוֹ הַמֵּאָה אֲדָמִים לְבַד שֶׁנִּטְּל
מִמֶּנּוּ, לְטַל מִמֶּנּוּ כָּל תְּנֵים.

(ליקו"מ טט)

מדרש

ראה אנכי וגו'. זה שאמר הכתוב, ויגל אזנם למוסר וגו', אם ישמעו ויעבורו, יכלו ימיהם בטוב ושניהם בנעימים, ואם לא ישמעו, בשלח יעבורו (איוב לו, י"ב). ויגל אזנם למוסר. אין הקדוש ברוך הוא מביא צרה לאדם עד שהוא גולה לאזנו ומתרה בו, כדי שיחזור בו. אם חזר בו, הרי יפה. אם לא, מביא עליו רעות. ויגל אזנם למוסר. ממני את למד. מפרעה מלך מצרים, כשהיה מבקש להביא עליו מכה, היה שולח ומתרה בו ביד משה עבדו, שנאמר, הנני מביא מחר ארבה בגבולך (שמות י, ד). וכן הנני נוגף את כל גבולך בצפרדעים (שם ז, כז). מתרה בו למוסר, למוסרה של תורה. ויאמר כי ישובו מאן (איוב לו, י) מעול בני אדם ומלעוול להקדוש ברוך הוא. יכלו ימיהם בטוב, הם משלימין שנותיהם.

התיקון הכללי

כאיל תערוג על אפיקי מים (תהלים מב, ב).

היינו כשצמא ולא מוצא מים צועק לה' שירחם עליו למצוא מים. ואע"פ שאיל הוא זכר ותערוג הוא לשון נקיבה, י"ל שדרך הנקיבה לצעוק ולבכות יותר וברגש יותר, וע"כ דומה כאן הזכר לנקיבה. ורש"י פי' שהזכר צועק על המים, והנקיבה שרחמה צר צועקת בלידתה, ע"כ. והנה שניהם צועקים טוב טוב - כי סכנת נפשות מרחפת עליהם. ור"א פירש שאיל היא הנקיבה, כמו ש"עז" היא הנקיבה, אע"פ שמשמעותם ל' זכר. וי"א שדרך האיל לאכול נחשים ארסיים, ושורשים ארסיים, וע"כ גופו חם והצימאון גובר, וע"כ מבקשים מים רבים לכבות הארס. והנה ראיתי כמה וכמה ציורים ורקמות על הפסוק הזה, וכולם מעוררים לתפילה וקירבת ה', ועדיין לא ראיתי ציור הראוי באמת, וחבל, כי ציור כזה בודאי יעורר תמיד לעבודת ה'. כן נפשי תערוג אלך - אלוקים. והוא מצב של השתוקקות, ודביקות, והכנעה, ותפילה, וכיסופים, וצעקה לה'. (מתוך הספר "שי למורא")

התורה היא שורש כל הברכות

כי באמת כל הברכות וההשפעות והטובות הבאים לעולם הם בזכות הבעלי חסד הגדולים העושים חסד עם כל הבריאה כולה שהם הת"ח הצדיקים העוסקים בתורה למען שמו יתברך שעי"ז קיום כל הבריאה כשאחז"ל (פסחים ט:): אלמלא תורה לא נתקיימו שמים וארץ שנא' (יחזקאל לו) אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי, וכל הברכות באים על ידי עוסקי התורה כמ"ש חז"ל (ב"ר מא, יב) מה עפר הארץ אינו מתברך אלא במים, אף ישראל אינו מתברך אלא בזכות התורה הנמשלה למים, וכדאיתא (תדא"ר, יח) כל שולחן שאין ת"ח נהנה ממנו אינו מבורך, וכמ"ש (שם, כ) מי שיש לו ת"ח בתוך ביתו ומפרנסו עם בני ביתו ברכה נכנסת בתוך מעשה ידיו לעולם, כי התורה הוא שורש כל הברכות כמ"ש חז"ל (ב"ר ק. יג) הברכות הללו אימתי הם מגיעות לכם, משעה שתקבלו את התורה. כי התורה היא כולה חסד כמ"ש חז"ל (סוטה יד.) תורה תחילתה גמ"ח וסופה גמ"ח, וכל הטובה הבאה לעולם היא על ידה כמ"ש חז"ל (מס' סופרים, טז) התורה משמרתו מכל רע בנערותו ונותנת לו אחרית תקוה בזקנותו, וע"כ התורה בעצמה נקראת טובה כמ"ש חז"ל (ברכות מח:) טובה, זו תורה וכן הוא אומר (משלי ד') כי לקח טוב נתתי לכם, ועסק התורה הוא שורש ברכת הפרנסה כמ"ש חז"ל (שמ"ר ב, ו) ה' שמות יש לו (להר סיני) הר בשן, שכל מה שאוכל אדם בשינוי בזכות התורה שניתנה בהר, וכן הוא אומר (ויקרא כו) אם בחוקותי תלכו ונתתי גשמיכם בעתם (וכדפי' רש"י והוא מהתורה כהנים אם בחוקותי תלכו, שתהיו עמלים בתורה).

(מתוך הספר "יש מאין")

ראה אנכי נותן לפניכם ברכה

כל המצות שבתורה הם בשביל ציור אור העליון לטובה ולברכה, ולא להפך, חס ושלום. פי עקר שרש כל התורה בלה הוא האמונה הקדושה, שעל-ידי-זה יודעין ממנו יתברך, פי עקר הבריאה היתה בגין דישתמודעין לה. אבל זה ידוע שהשם יתברך מרומום ונשא מאד מדעתנו, ולית מחשבה תפיסא בה כלל. על-כן חמל עלינו השם יתברך ונתן לנו את התורה הקדושה, רמ"ח מצות עשה ושס"ה מצות לא-תעשה ומצות דרבנן, שכלם הם בחינת ציורים קדושים לציור האור לברכה, והזהיר אותנו להשמר מכל העברות, שכלם הם קלקולים ופגמים, שעל-ידם מצוירים האור להפך, חס ושלום. וזהו כלל כל התורה והמצות, וכל הפגנות והסודות שיש בהם, כלם בלולים בענין זה, ובזה תלוי עקר החיות של האדם ושל כל העולמות, כי הם חיינו, פי עקר החיות הוא על-ידי אור העליון הבא מלמעלה פשוטים לציור לברכה, ואז מיוחד ומקשר האור בהכלים, שהו עקר החיות פדוע, וכן להפך, חס ושלום. (ליקו"ה הלכות י"ן נסך הלכה ד אות יד)

למען ייטב לך ולבניך אחריו

צריך האדם לזהר מאד לחנך את בניו בדרך האמונה הקדושה פאשר קבלנו מאבותינו, וכמו שאנו מזהרים בפרשת קריאת שמע: "ושננתם לבניך וכו'", "ולמדתם אתם את בניכם וכו'";

בפרט לרחקם בכל מיני התרחקות מהפחות הרעות שקמו בדורות הללו, להעביר חס ושלום את נערי בני-ישראל מעקר הדת הקדושה. והעמידו בתי תפלות ללמד את בני-ישראל חכמות חיצוניות וכו'. ואם בתחלה הם מרמים את אביהם ואומרים שלומדים עמיהם גם למוד התורה הקדושה, אבל הכל הוא צביעות ושקר, כי מעט שלומדים עמיהם הוא רק מקרא עם פרושיהם ובאוריהם הרעים, שיצאו מאפיקורסים גמורים מפרסמים. ועל כן צריך לזהר מאד להרחיק את בניו מהם בכל מיני התרחקות כנ"ל, ולהדריך רק בדרך האמונה הקדושה, בדרך אבותינו אשר מעולם, שבלו ימיהם רק על תורה ותפלה, להגות בתורת השם שבכתב ושבעל-פה, בש"ס ופוסקים, ואז שחרם הרבה מאד, כי מוסיפים על-ידי-זה נפשות קדושות להקבוץ הקדוש של קדשת ישראל, ונתרבוין על-ידי-זה הבתים דקדשה ברבוי עצום ומפלג מאד, כמבאר בפנים.

ועל-ידי-זה תבוא הגאולה, כמו שכתוב: "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום", הינו על-ידי רבוי הבתים שנתוספו גם על ידי הקטן והצעיר, ועל ידי זה "אני ה' בעתה אחישנה".

(הלכות פריה ורביה הלכה ה, אות ג; ועיין עוד אמונה, אות ד ה)

ברכה ושפע גשמיית ורוחניות

אמונה הוא בחינת כלי שמקבל כל הברכות וכל ההשפעות וכל האורות והשגת אלקות, פי אי אפשר לקבל שום השגה ושום ברכה ושפע גשמיית ורוחניות פי-אם על-ידי אמונה שהוא בחינת מלכות, שדרך שם נמשכין כל ההשפעות וכל הברכות.

(אוצר היראה אמונה אות קעג)

לצייר אור התורה לברכה ולחיים

עקר העצה הוא האמונה, פי על-ידי האמונה עוברים על כל החכמות ונכללים בהאמת בעצם, דהינו בהשם יתברך ובהצדיקים אמתיים שמאמין בהם ובתורתם האמתית, ואז על-ידי-זה נצטרך אצל אור התורה הפלילית, וכן אור התורה של הצדיק, לברכה ולחיים קדם שיורד לכלי המחין שלו.

פי השם יתברך וכן הצדיקים בעצמם מצוירים לו האור לברכה עד שאינו יכול להתקלקל, חס ושלום, על-ידי פגם כלי המחין שלו.

ואז, לא די שאין האור נפגם על-ידי כלי המחין שלו הפגומין על-ידי פגם הברית, אלא אדרבא על-ידי שימשך האור מצויר מלמעלה בבחינת ברכה, אזי זה האור מברר ומזכך ומתקן גם הכלים שלו דהינו המחין, וזוהי על-ידי-זה לתקון הברית.

ובלבד שיבטל דעתו לגמרי נגד התורה הקדושה ונגד הצדיקי-האמת ויסמך עצמו רק על אמונה, וימסר לבו להשם יתברך ולצדיקי-אמת שיוליכו אותו בדרך האמת פרוצונם, ואז יזכה שאיר לו אור האמת בכל עת ויזכה לציור ולקבל אור תורתם בבחינת ברכה וסם-חיים אף-על-פי שלא יזכה עדין לתקון הברית, פי אמונה עולה על הכל, עד שעל-ידי-זה בעצמו יזכה גם-כן לתקון הברית כנ"ל.

(ליקו"ה או"ח הלכות קריאת-שמע הל' ד)

בימי אלו ימים נוראים עד הושענא-רבא, טוב לומר אז כל ספרי תנ"ך מתחלתם ועד סופם.

(אוצר היראה מהרוא כתר אות ט)

כננות אלו הם תקון לפגם הברית. ועל-ידי-זה ימצא את זוגו, ולא תהיה לו מנגדת, רק תהיה נוטה אחר רצונו. ועקר כננת אלו, עין בסימן ו, בלקוטי-א.

(אוצר היראה מעדי ה' אלול אות א)

להצלת
ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובנשמות

להערות והארות 7658704 – 052
לקבלת העלון השבועי למייל ערו קשר
במייל netzah.meir@gmail.com

לעילוי נשמת

תמונת אסתר ע"ה
נלב"ע מ"ו שבט
תנצבה.

נתן וצ'רנה כלאוור ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

לעילוי נשמת

אורי בן ניסים ז"ל

יריב בן מניח
חורה בתשובה שלמה